

GLASBENA MATICA V LJUBLJANI

V ponedeljek dne 19. januarja 1925.
ob 8. uri zvečer v dvorani hotela „Union“

KONCERT

pevskega zbora „Glasbene Matice“
pod vodstvom zborovodje Srečka Kumarja.

Pri koncertu sodelujejo:

Operni pevec Drago Zupan, kons. prof. Janko Ravnik
in Zora Žarnik (klavir).

SPORED:

- Adamič: Narodne pesmi po napevih iz Kokošarjeve zbirke:
Voznica. Ljubezen brez upa. Anzer, pobič mlad.
Stoji gora. Od mrtve deklice. Kaj pa delajo
ptički? (Trije moški in trije mešani zbori.)
- Adamič: Napitnica. (Moški zbor.)
- Lajovic: Častitljivi koledniki. Žalostni koledniki.
Veseli koledniki. (Ženski a capella zbori.)
- Suk: Hrepenenje. Skupni grob. Pastir in pastir-
rička. Možila bi se. Ko bi vedela.
(Ženski zbori s četveroročnim klavirskim
spremljevanjem.)
- Širola: Zorja, moja zorja. (Mešan zbor.)
- Adamič: Belokranjske svatovske pesmi. (Mešan
zbor z basovskim solom.)
- Mokranjac: Biljana. X. šopek pesmi iz Ohrida.
(Mešan zbor.)

Voznica

Mene pa glavca boli
za moje lepo lice.
V vozo so me djali,
nikdar me ž nje peljali.

Noter v to vozo globoko,
noter v hudó temnico.
Bog reš' me s te nevolje,
in s te voze globoke.

Ne vidim solnca rumen'ga
ne belega več dneva.
V vozo so me djali,
nikdar me ž nje peljali.

Ljubezen brez upa

Oh žalostna ljubezen brez upa;
zate, o duša moja,
trpel sem hude muke!
A ti me, duša, vendar ne ljubiš!

Anzer, pobič mlad

Anzer, Anzer, pobič mlad,
šiva šolne v belem' gradu
pod tem mladim viretom,
pod tem mladim viretom.

Druga pošta prileti:
«Ljubo v grad spovedat' gredo.»
Če gredo, naj le gredo,
saj jej Bog to zdravje dá.

Prva pošta prileti:
«Ljuba v gradu bolna leži.»
Če leži, naj le leži,
saj jej Bog to zdravje dá.

Tretja pošta prileti:
«Tvoja ljuba mrtva leži.»
Če si umrla zavolj me,
tudi jaz umrjem za te.

Stoji gora

Stoji gora visoka, oj visoka,
na gori ravan široka.
Gori je lipa zelena, oj zelena,
pod lipo miza rumena.
Okol ciganov je dvanajst, oj je dvanajst,
ciganov črnih je dvanajst.
Se pa med sabo menijo, oj menijo,
kam drev' na rovte pojdejo.
Cigan najmlajši govori, oj govori:
«Jest pa ne grem na rovte z vam'
Jest bom šel k svoj' ljub'ci v vas,
[oj k ljub'ci v vas,
tja v Novo vas, svoji ljub'ci v vas!]

Od mrtve deklice

Moj kristjan, današnji dan
eno pesem pojmo mi
od ene mlade deklice,
ki tukaj mrtva leži.

Dan's se mislila možit,
nam eno veselje st'rit,
prišla je pošta od Boga
in šla je s tega sveta.

Eno uro, malo dni,
kar je mamka umrla ji,
zdaj se pa nji godi tako,
vse je pripravljeno b'lo.

Fantje in deklice,
dobro vse premislite,
da človek ni prav nič na svet',
če je tud' mladih še let.

Kaj pa delajo ptički?

Kaj pa delajo ptički,
da nič ne pojó?
Al' se mraza boje,
al' velic'ga snega?

Če pa velik sneg pade,
je gvišno hud mraz,
je veselje pri kraju
za ptičke in nas.

(Narodne.)

Napitnica

Iz ljubezni in trpljenja
nam svoboda je rojena
in s krvjo je poškropljena
in še z grobom se ne jenja.

Ker velika zora vstaja
in je njiva plodovita
in je kupa zanj nalita,
ki zdaj Vidov dan obhaja.

Svete so nje bolečine,
kakor Jezusove rane,
v čase sijejo neznane,
k zvezdnim gajem iz temine.

S trnjem venčana in edina!
Sveto se ji poklonimo,
s čistim srcem ji napijmo:
Bodi slavna, domovina!

(Cv. Golar.)

Častitljivi koledniki

Staro šego hranimo,
novo leto znanimo:
mladi Božič in Marija
bodi naša tovaršija;
dani so obeti nam,

svetla zvezda sveti nam,
njene se držimo poti,
da nas zloba ne zaloti
starega prismođeža,
krutega Herodeža.

Žalostni koledniki

V dve gubé vsi hodimo,
milo Jero vodimo,
venomer se cmiha, joče,
Bog ga vedi, kaj si hoče;
radi jo spečali bi,
dober kup jo dali bi;
kdor naprti jo na rame,
za nameček naj si vzame
še čmerike butaro,
kisa polno čutaro.

Veseli koledniki

Čase pregledujemo,
zase koledujemo
in za lepo leto mlado
preobračamo navado:
nič od vas ne prosimo,
mi darove nosimo,
meh za smeh in vrečo sreče
Ciciban za nami vleče,
ne za hišo zidano,
le za voljo židano!

(Iz Župančičevega Cicibana.)

Hrepenenje

O, da bi se meni urce spet vrnile,
ko skoz tri mi okna lučke so svetile.
Skoz eno solnčece, skoz drugo lunica,
a skoz to tretje, ah, moj fant prezlati.

(Moravska.)

Skupni grob

Ko umreš, fantič moj,
naj umrjem jaz s teboj,
pa oba se v enem grobu
pokopati dava.

Dava napisati
eno si tablico:
Tukaj spita dva človeka,
eno le srčece.»

(Slavonska.)

Pastir in pastirička

Onkraj bistro vode,
v bukovju zelenem
peva pastirička,
kakor prepelička.

Kaj ti bo, pastirček,
kaj ti bo poljubček?
Beži, glej tam prihaja
nekdo po stezici.

A za njo pastirček,
ona se mu brani,
sega po ročici
in poljuba prosi.

Oh, naj le prihaja,
hrepenenja mrjem;
a če mi ne daš ga,
si ukradem sam ga.

(Šlezka.)

Možila bi se

Mamica, mamica, mamica moja!
Dajte me že med ljudi,
naj ves svet zavida mi,
mamica moja!

Hčerkica, hčerkica moja!
Mlada si ko rožni cvet,
te je škoda še med svet,
hčerkica moja!

Mamica, mamica, mamica moja!
Res, ko roža sem še mlada,
ali fanta imam rada,
mamica moja!

Hčerkica, hčerkica, hčerkica moja!
Saj moža boš skoro sita,
vsak dan trikrat boš nabita,
hčerkica moja!

Mamica, mamica, mamica moja!
Padem mu okoli vrata,
dam poljub na ustna zlata,
pa bo vse dobro!

(Lužiška.)

Ko bi vedela

Za vasico, za vodico
bor je zacvetel,
vse spomladi vriska, poje,
ves svet je vesel.

Rad bi tudi Jovo vriskal,
ali kdo bo ž njim?
Rada tudi lepa Mara,
ali samo ž njim.

(Srbska.)

Zorja moja, zorja

Zorja moja, ne shajaj rano,
počekaš me malo, te čas si ljubomu
rubacku zašijem, rokove našijem,
mladega junaka sunca i meseca.

Zorja moja, ne shajaj rano,
da ja videl budem
Janicu divojku, tenku ter visoku,
visokega čela, rumenoga lica
drobnega pohoda, kak ti prepelica.

(Pučke pjesme.)

Belokranjske svatovske pesmi

Lepa moja Mare
vesela mi bodi
kot si ondaj bila,
kad si vence vila.
Prvega si vila
od belešenice:
tega si darvala
svojmu dragmu čačku.
Drugega si vila
od vinske trtice:
tega si darvala
svoji dragi majki.
Tretjega si vila
od svojga poštenja:
tega darvala
dragemu si svojmu.

Ajte, k darom,
ajte, pristopajte!
Hod'te vujne, iz kuhinje
nos'te, voz'te dare.
Ajte k darom,
ajte, pristopajte!

Ki oplečak na opleča,
ki rubaču na zadnjaču,
ki frtušek na trbušek,
ki pečicu na glavicu,
ki krajcarek, ki cvajarek,
da si kupi zibačicu!

Razvezujte črne mošnje,
dajte ven srebrne groše,
nos'te, voz'te dare!
Ajte k darom!
Ajte, pristopajte!

Včeraš mi Jano
za majkinim stolom
pod zelenim vencem:
a sutra mi budeš
za drugoga stolom
pod belom pečicom.
Zbogom, mila Jano,
kdor je z Bogom,
Bog je z njim,
Jezus je, Marijin sin.

Hajda spat, hajda spat,
koji ste pospani!
Ja nejdem, nejdem,
ja nisem pospana.
Ja si bom, ja si bom
dragega čakala.
Meni on, meni on,
lepi dar donese,
lepi dar, svilenoga rupca.

(Narodne pesmi.)

Biljana

Biljana platno belo beleše
na Ohridskite lадnite izvori.
Mi pominaha vinari,
vinari Belogradjani.
«Vinari, more, Belogradjani,
krotko terajte karvanot,
da ne mi platno zgazite,
ot mi je platno darovsko.»
Biljano, momo ubava!
Ako ti platno zgazime,
so vino čego platime.
Vinari, more, Belogradjani,
ne vigo sakam vino,
tok vigo sakam ludono,
što napred tera karvanot,
što nosi fesot nad oko,
Biljanu gleda pod oko.

Do tri mi puški puknale,
do tri junaci padnale,
do tri mi majke plakale.

Dinka dvori mete,
drobni solzi roni.
Dinka popova, Ikonomova.
Dinka solzi roni,
tanki prsti krši.
Dinka popova, Ikonomova.

Pušči me majko le mila,
do na dvor, da vidim.
Mi vrvi, majko le mila,
no ludo i mlado.
Za nego, majko le mila,
ja sakam.

Niknalo cveče šareno
vo mominoto pendžerče.
Denjega moma vardeše,
noče go bečar kradeše.
De gidi bečar budala!
Ne znaješ Fanče da ljubiš,
sam znaješ, cveče da kradeš.

Biljana je platno belila
na Ohridskih hladnih izvori.
Pa mi opozarje vinarje,
vinarje Belogradjane:
«Vinarji, oj, Belogradjani,
počasi terajte karavano,
da mi platna ne pogazite,
ker mi je platno poročno.»
«Biljana, dekle prelepo!
Če ti platno pogazimo,
z vinom ti ga plačamo.»
«Vinarji, oj, Belogradjani,
ne maram za vino.
Le rada bi fanta,
ki naprej tera karavano,
ki nosi fes na oko,
Biljano gleda izpod očesa.»

Tri so puške počile,
trije junaki, padli so,
tri majke so gorje zaplakale.

Dinka dvore mete,
drobne solze toči,
Dinka popova Ikonomova.
Dinka solze toči,
tanke prste lomi,
Dinka popova Ikonomova.

Pusti me, majko oj mila,
tja na dvor, da vidim.
Me miče, majka oj mila,
fanté noro in mlado,
njega, majko oj mila,
imam rada.

Vzklilo je pisano cvetje
na dekličjem okencu.
Podnevu je dekle ga varvalo,
ponoči ga je fant pokradel.
Pojdi, pojdi, fant neumni,
Fanče ne znaš ljubiti,
samo cvetje znaš krasti.

(X. šopek. Pesmi iz Ohrida.)

1. The first of these is the fact that the
 2. of the world is not a uniform whole,
 3. but is divided into many parts,
 4. each of which has its own life and
 5. its own development. The world is
 6. not a single organism, but a collection
 7. of many organisms, each of which
 8. has its own life and its own development.
 9. The world is not a single organism,
 10. but a collection of many organisms,
 11. each of which has its own life and
 12. its own development. The world is
 13. not a single organism, but a collection
 14. of many organisms, each of which
 15. has its own life and its own development.

16. The world is not a single organism,
 17. but a collection of many organisms,
 18. each of which has its own life and
 19. its own development. The world is
 20. not a single organism, but a collection
 21. of many organisms, each of which
 22. has its own life and its own development.

23. The world is not a single organism,
 24. but a collection of many organisms,
 25. each of which has its own life and
 26. its own development. The world is
 27. not a single organism, but a collection
 28. of many organisms, each of which
 29. has its own life and its own development.

30. The world is not a single organism,
 31. but a collection of many organisms,
 32. each of which has its own life and
 33. its own development. The world is
 34. not a single organism, but a collection
 35. of many organisms, each of which
 36. has its own life and its own development.

37. The world is not a single organism,
 38. but a collection of many organisms,
 39. each of which has its own life and
 40. its own development. The world is
 41. not a single organism, but a collection
 42. of many organisms, each of which
 43. has its own life and its own development.

